

Презентація на тему: “Османська імперія”

Виконала
Учениця 7-д класу
Григорчук Дар'я

Османська імперія

- **Османська імперія** (دولت عثمانیه) — ісламська монархічна держава турецької династії Османів. Існувала у 1299–1923 роках. Заснував її султан Осман I на території Малої Азії. У ранньому новому часі Османську імперію вважали за наддержаву в Європі та Середземномор'ї. Знищила Візантійську імперію, захопивши її столицю Константинополь, перейменованій на Стамбул (1453). У часи найбільшого розквіту в XVI — XVII століттях займала Анатолію, Близький Схід, Північну Африку, Балканський півострів і прилеглі до нього з півночі землі Європи. Мала численних васалів — Волощину, Молдовське князівство, Дубровницька республіка, Кримське ханство, Мекку, Трансильванію, Імбретинське царство та інших.

Особливості державного устрою

- Деспотична бюрократична централізована монархія. Халіфат.
- Титули в Османській імперії
- **Центральний уряд**
- Дім Османів — правляча династія
- Султан / Султани Османської імперії — голова держави; він же падишах (імператор), халіф, каган, імператор Риму.
- Османський гарем / Шахзаде — спадкоємець / Валіде — матір султана
- Диван (Державна Рада) — уряд / Великий візир — прем'єр-міністр, канцлер / Порта — канцелярія
- Назір — міністр профільного міністерства / Калфа — помічник міністерства
- Шейх уль-іслам — «старійшина ісламу», головний муфтії Стамбула / Улеми — ісламське духовенство
- Бей — князь / Ага — командир корпусу / Капудан паша — командувач флоту / Кадіаскер — військовий суддя
- **Регіональний уряд**[ред. • ред. код]
- Паша / Бейлербей / Валі — голова еялету (провінції, краю).
- Санджак бей — голова санджаку (області)
- Каймакам — голова кази (повіту).
- Каді — ісламський сільський суддя
- Наїб — помічник сільського судді.

Органи державної влади

Влада султана (офіційно він йменувався падишахом) була політичною та юридичною віссю держави. Згідно із законом, падишах був упорядником духовних, державних і законодавчих справ», йому однаково належали і духовно-релігійні, і світські повноваження (Обов'язки імама, хатіба, державна влада - все належить падишахові»). По мірі зміцнення Османської держави правителі брали титули хана (XV ст.), султана, «кайсера-і Рум» (по візантійському зразком), худавендиляра (імператора). При Баязида імператорська гідність було навіть визнана європейськими державами.

Особливості організації суспільства

- Поряд з кріпосним правом існувало і справжнє рабство: раби використовувались переважно як домашня прислуга, рабині — як наложниці в гаремі. Торг невольниками проводився в досить широких розмірах в Константинополі і в інших містах. Цивільне управління стояло на дуже низькому рівні; чиновники і судді дивилися на свої посади як на засіб збагачення; процвітало найгрубіше хабарництво. Султани намагалися боротися з цим злом; так, Баязид I в один день повісив 80 суддів, викритих в хабарництві, але за відсутності правильно організованого контролю з боку суспільства або хоч би уряду, при затурканості населення, позбавленого можливості протестувати, подібні заходи не приводили до бажаних результатів. Духовне управління Мехмед II передав у верховне завідування муфтія, або шейх-уль-іслама, духовного голови всіх правовірних, що призначався султаном. Фетви (ухвали), які він видавав, мали характер діючого права. Нерідко, попри всю обачність при їх призначенні, шейхи-уль-іслам виявлялися сильними супротивниками того або іншого султана; іноді при їх допомозі здійснювалися державні перевороти. Шейх-уль-іслам стояв також на чолі суду.

Особливості економічного

розвитку

- У 1889 р. були оголошені вільними раби, власники яких не могли довести, що володіють ними на законній підставі; у 1890 р. прийняті дієві заходи до припинення торгівлі рабами, забороненою ще в 1858 р. З того часу рабство може вважатися майже зниклим з європейської частини імперії, проте в Малій Азії воно зберігалось в меншій мірі аж до оголошення Турецької республіки.
- У 1889 р. в Берліні відбувся третейський розгляд суперечки між Портою і бароном Гіршем, власником залізниць в Османській імперії. Третейським суддею був обраний проф. Гнейст. Рішення було значною мірою на користь Порти; завдяки ньому Порта придбала право користуватися деякими залізницями і дістала можливість будувати інші, що і було здійснено в Малій Азії.
- Два десятиліття, що пройшли після війни 1876—1878 р., були періодом деякого економічного підйому країни і разом з тим деякого поліпшення її міжнародного стану. За цей час покращились її стосунки з найзапеклішими її ворогами. У 1883 р. князь Чорногорський Микола відвідав Константинополь; у 1892 р. в Константинополі був болгарський міністр Стамбулов; дружні взаємини з Болгарією були закріплені в 1898 р. відвідинами Константинополю князем і княгинею болгарськими. У 1893 р. султан отримав в подарунок від імператора Олександра III цінний альбом. У 1894 р. в Константинополі був король сербський. Ще набагато більше значення мало відвідини султана імператором і імператрицею німецькими.

Особливості розвитку культури

- Османи досягли високого рівня архітектури. Освоєна ними техніка створення величезного внутрішнього простору за допомогою склепінь, куполів, напівкуполів і колон, дозволила створити естетичний і елегантно витончений стиль в ісламській архітектурі. І донині можна знайти об'єкти в стилі Османської архітектури на колишніх територіях імперії.

Османська або османська турецька мова — варіант турецької мови, який використовували як офіційну та літературну мову Османської імперії. В ній було багато запозичень з арабської та перської, для письма використовували видозмінену арабську абетку. Фактично, ця мова була незрозумілою для менш освічених турків, які використовували грубу турецьку, в якій було значно менше іншомовних запозичень і яка лежить в основі сучасної турецької мови.

Турецьке мистецтво – мистецтво, яке включає всі зразки образотворчого мистецтва, що походять з території сучасної Туреччини від часів прибуття сюди турків в добу Середньовіччя. Туреччина також була домівкою багатьох визначних видів мистецтва, створених ранішими культурами. Сюди можна віднести хетське, давньогрецьке та візантійське мистецтво. 16 та 17 ст. зазвичай вважається найвидатнішим періодом у мистецтві Османської імперії, при цьому більшість робіт пов'язані з величним імперським двором. В Османській імперії традиційні ісламські стилі, які, однак, зазнали деякого впливу європейських мистецьких технік, перетворилися на високо виточений стиль з інтер'єрами, розкішно декорованими кольоровими кахлями, які можна побачити у палацах, мечетях та мавзолеях. Інші види мистецтва представляли розвиток ісламського мистецтва попередніх періодів, особливо перського, але з відмінним турецьким характером. Османська мініатюра та османські оздоблення яскравими малюнками включають образотворчі та необразотворчі елементи оформлення рукописів, які зазвичай вважають віддаленими жанрами, хоча часто їх поєднують в одному і тому ж рукописі на одній сторінці.

Бетондаран. Душанбеда қарилган қоргоқон қаласының қалдығы. 1859

Джерела

- <https://uk.wikipedia.org/wiki>
- http://go.mail.ru/search_images?q=